

AJÁNLÁS

Gyakran előfordul, hogy elmulasztunk egy telefonhívást. Ilyenkor megjelenik a mobil kijelzőjén a figyelmeztetés: „Nem fogadott hívás”. Valamiről, valakiről lemaradtunk. Talán mert hallótávolságon kívül voltunk, vagy éppen tudatosan elnémitottuk a telefont. Különösen bosszantó, ha kiderül, hogy a hívási kísérlet ismeretlen számról érkezett. Ilyenkor nyugtalanít a kérdés: vajon ki és miért akart beszélni velünk?

Istennel kapcsolatban is lehet elnémitott üzemmódban élni, amikor nem akarjuk, hogy zavarjon, megszólítson minket. De az is előfordulhat, hogy a száma, a neve nincs elmentve a memóriánkba, így nem is tudunk arról, hogy valójában ő keresett minket. Ki tudja, hányszor hívtott minket, hogy kapcsolatba kerüljünk egymással, de hiába. . .

Ez a kis információs füzet is hívási kísérlet. Több, mint pályaválasztási tanácsadó. Nem csupán az Evangélikus Hittudományi Egyetem mutatkozik be, és kínálja fel képzési lehetőségeit, hanem Isten kiválasztó, elhívó szeretete szólal meg és szólíthat meg személyesen a sorok között.

Ez a hívás nem csupán az érettségi közelében álló korosztályt keresi, hiszen Isten elhívó szeretete később is megérinthez minket. Érdemes feltennünk magunknak az őszinte kérdést: biztosan a helyemen vagyok? Vajon azt tanulom-e, arra készülök-e, azt csinálom-e, amire Isten teremtett? Foglalkozásom van vagy hivatásom? Munkám van vagy küldetésem? Találok-e örömet abban, amit végzek?

Érdemes figyelmesen átolvasni ezt a tájékoztatót. Lehet, hogy új irányt ad az életednek. Lehet, hogy neked szóló személyes hívást találsz benne. . .

Ne nyomd ki a gombot! Adj esélyt a Hívónak! Lehet, hogy ez életed legfontosabb hívása. . .

Áldott tértérő, jó vételt kívánok, hogy tisztán meghallad a kereső Hangot:

Gáncs Péter • püspök

JÓ PÁSZTOR VASÁRNAPJÁRA

A 451. ének: „Lelki próbáimban” dallamára (alkalmazkodó ritmusban)

1. Téged áldunk, Krisztus: igaz Pásztorunk.

Néped, nyájad őrzöd, hozzád tartozunk.

Életeddel táplálsz, élő szeretet!

Világunk mezőin irgalmad vezet.

2. Szavad szólít minket, új utakra hívsz.

Tanítványná válik mind, ki benned hisz.

Tágas téren járunk hálás lélekkel.

Teljes gazdagsággal te töltesz majd el.

3. Téged kérünk, Krisztus, bátor szívet adj!

Lelkeddel tanácsold, óvd szolgálodat:

Nehéz küldetésben terhet viselőt,

Magányosan küzdőt, benned kétkedőt.

4. Szereteted hűség, Lelked égi Társ.

Hivatásunk útján áldással vársz.

Országodba ér el, ki benned marad,

Pásztorok szolgálja, Krisztus, el ne hagyj!

5. Növekszik az Élet ott, hol szól igéd.

Kegyelem vetését szórod szerteszét.

Közösséggé formál, ahol él a hit,

S szereteted rejtett hatalma lakik.

Varga Gyöngyi • EHE, Budapest

ELHÍVOTTAK IMÁDSÁGA

Uram, amikor céltalanul jártam-keltem, és azt hittem, teljesen mindegy, mit teszek, te megüzented nekem, hogy szeretsz, és rengeteg terved van velem. Sosem hallottam volna meg, ha **az a valaki** a maga idejében nem veszi észre, hogy őt lelkésznek hívod, és életeket befolyásoló üzenetet bízol rá.

Uram, emlékszem, amikor olthatatlan kíváncsiság töltött el: miért ilyen a világ? Hogyan jött létre?

Honnan tudhatom, mi a jó és mi a rossz? Akkor valaki mellém ült, és elkezdünk beszélgetni. Nem ilyen ember lennék, ha **az a valaki** a maga idejében nem hiszi el nekem, hogy hittantanárnak kell lennie.

Uram, máig érzem a bőrömön, hogy teltek a percek, és mi nem hagytuk abba az éneklést, szinte a föld fölött jártunk. Csak így tudtuk kifejezni, mennyire jó kereszténynek lenni, közjűk tartozni. Mi lett volna, ha **az a valaki** nem érti meg: azért érdemes kezébe venni a gitárt, hogy téged dicsőítsen?

Uram, te ma is tanítványokat hívsz. Adj bátorságot **nekik**, hogy meghallják! Adj bátorságot **nekem**, hogy meghalljam! Ámen.

Szabóné Mátrai Marianna • EHE, Budapest

EGY PILLANAT

Rektori ajánlás

Az élet legszebb pillanatai azok, amikor egy sorskérdésünk hirtelen és egyértelműen megvilágosodik előttünk. Nagyon kedvelem ezeket a perceket. Fantasztikus dolog, ha biztosan tudom, kivel és merre megyek tovább. Nincs bennem szomorúság, kétség vagy félelem. Ezek a tuti biztos pillanatok nagy energiát adnak, és hihetetlen magabiztosságot. Szükségünk van rájuk.

Ugyancsak örömteli érzés, ha jóízűen tudunk dönteni egy számunkra életbevágó témában. Ezek sorába tartozik az a kérdés, hogy mi legyen a hivatásom, milyen pályát válasszak. Nagyon korán megkérdezik a kisgyerektől: mi szeretnél lenni? Később saját kérdésünkké válik, az egyik legnagyobb kérdéssé: milyen hivatást választasz? A válaszadáshoz szeretnénk most egy meghívást átadni.

Nem titkolt szándékunk ebben a kiadványban, hogy kedvet és bátorságot ébresszünk fiatalokban az egyházi pályák és hivatások iránt. Ma is nagy szükség van azokra a fiatalokra, akik úgy érzik, ők tudnak valami egészen sajátosat „lépni” másokért, és látnak fantáziát abban, hogy a keresztény közösségek építésén dolgozzanak. Külön személyes ajándék az, ha valaki a lelkészi vagy a hittanári pályához érez kedvet. Egy egyszerű érzés is

elég az induláshoz: szeretném azt csinálni, amit az iskolalelkészünk. Szeretnék úgy dolgozni, ahogyan a gyülekezetünk lelkésze végzi a munkáját. Ha ilyen gondolatunk van, akkor beszéljünk erről bátran a hittanórai, ifjúsági köri társainkkal vagy a lelkészünkkel, hittanárunkkal! Isten Szentlelke egy nagyon apró kis jelzéssel, lelkünkben motoszkáló érzéssel is elérhet minket. Vezethet a döntés felé. Egyre erősebben hallom: rád szükség van az egyházban. Néha már azt kezdem érezni, hogy a tudásomra, tehetségemre és a szeretetemre sokan várnak a jövőben ezen a pályán. Az elhívás így érlelődik.

Életem felejthetetlen pillanata az, amikor egy forró nyár végi napon egy lelkészavatáson a szombathelyi templomban én is megértettem, hogy mégiscsak lelkésznek kellene lennem. Minden pályaválasztás csodás perce az életnek. Gyermekeimé is, sok ismerősömé is megmaradt emlékezetemben a maga fényében.

Örülnénk annak, ha ez a kis füzet több fiatalban is ilyen pillanatot ébresztene. Felszínre hozná a mélyben már meglévő, de bizonytalan vágyat az egyházi munka iránt. Egy biztos, nagy szükség van ma az evangélikus egyházban fiatal emberekre, akik átveszik és saját kortársaik számára lelkesen hirdetik és tanítják a Jézus Krisztusról szóló evangéliumot. Egy csöppnyi belső hangra is bátran hagyatkozhatunk, mert Isten megsegít minket ebben a döntésben. Egy rövid imádságot pedig jó elmondani: mutasd meg tervedet velem kapcsolatban, Istenem, és adj bátorságot a döntésemhez! Így legyen!

Szabó Lajos • EHE, Budapest

AZ ÉN DIÓFÁM

Talán soha nincs az embernek annyi álma és vágya, mint tizenéves kora végén, a pályaválasztás idején. Húsz évvel a teológiára történt felvételem után már bevallhatom, én is az álmaimat kergetve kötöttem ki a Bosnyák téren.

Nálam naivabb ember talán azóta sem lépett a teológia épületének falai közé. A lelkes munkát addig „életközlelől” nem nagyon láttam, ezért úgy képzeltem el a békés idillt egy falusi parókian, hogy ott majd fog várni egy nagy diófa, meg alatta egy kis asztal, ahol ráérős óráimban olvasgatok, írogatok és festegetek. Lehetőleg népviseletben, hiszen a falusi idillnek az is része. . .

Bár a legtöbb gyülekezetben, ahol megfordultam, volt diófa, nem vágytam többé annyira a közelségére, mint tizennyolc évesen. Talán mert rengeteg más izgalmas dologgal szembesültem lelkesként. Például azzal, hogy a körülöttünk élőknek, a gyülekezetnek és a településnek is megvannak a maga „diófái”, elképzelései, álmjai és reménysei. No meg a lehetőségei, amik néha nagyon messze vannak a „diófától”. Aztán idővel rájöttem, hogy már nem is a „diófa” a fontos, hanem az út a „diófaig”. Úton lenni egy közösséggel, úton lenni egy közösségért, úton lenni az útért magáért. És szem-

beszélőm kellett azzal is, hogy ez az út reflektorfénnyel van kivilágítva. Hiszen a településen – ha csak messziről is, de – sokakat foglalkoztat a gyülekezet sorsa, szava és véleménye.

Nem egyszerű ez az út a diófától a diófaig, nem egyszerű egy gyülekezet, egy közösség kísérése ezen az úton, de én azt hiszem, hogy nincs ennél nagyobb kihívás, nincs ennél szebb feladat. Ezt hívják LELKÉSZSÉGNEK, csupa-csupa nagybetűvel.

Húsz évvel a teológia elkezdése után elmondhatom, hogy a sok-sok diófa között megleltem a magamét is. Asztalkával, könyvekkel, vázlatfüzetekkel, íróeszközökkel. Sőt már népviselet is van. . . Olyan, amilyen a diófámat ültetőnek is volt.

Heinrichs Eszter • Ágfalva–Sopronbánfalva

TV ÉS POGÁCSA

Szeretek falun lakni. Nyilván azért is, mert falun születtem. Mindig is természetes volt számomra, hogy ha valami fontos dolgot kell elintézni, akkor a közeli városba utazunk. Ez lehet egy nagy bevásárlás, hivatali ügyintézés, de akár egy kórházi látogatás is. Ezt nem teherként éltem és élem meg, hanem a városba menetel élményével, majd a hazaérkezés örömeivel.

Már 25 éve vagyok lelkes, és eddig csak falvakban szolgáltam.

A Dunántúl után az Alföldön, majd a csodálatos nógrádi dombok között, Vanyarcon. Mindig megragadó számomra a vidéki emberek őszintesége és nyíltsága. Abban a bizalomban, amellyel felém fordulnak és megnyílnak, ott látom az engem követésére és szolgálatára elhívó hatalmas Urat és az előttem szolgáló lelkesnemzedékek hűséges munkáját is. Vannak megrendítően mély történetek, beszélgetések, amelyekhez lelkesi titoktartás kötődik. És vannak megosztható tanulságos történetek.

Egy közelben lakó cigányasszony csönget be egyik délelőtt a parókian. Jöjjenek hozzájuk gyorsan, nagy baj van. A férje cukorbeteg, a vérnyomásával is gondok vannak. Elment a tévéadás, hamarosan jön a film, amit nézni akar, ha nem teheti, ideges lesz, és bármi megtörténhet vele. Hiába szabadkoztam, nem vagyok szakember, az asszony nem tárgyalt. Elmentem. Vé-gignéztem a vezetékét a parabolaantennától a tévéig. Minden rendben. Kiderült, az asszony takarítás közben véletlenül elnyomkodta a távirányítót – lebukott. Sikeredt orvosolni a bajt, minden csatorna bejött. Végtelenül hálásak voltak, majd egy óráig beszélgettünk még a konyhában hétköznapi dolgokról és a hit dolgairól is. Már a film sem volt annyira érdekes. . . Csengetnek. Az egyik fiam megy ki a kapuhoz. Egy nagy tál pogácsával jön vissza. Teri néni sütötte. „Milyen jó dolguk van a lelkeseknek – mondja –, csak úgy kapják a finomságokat. A Facebookra is föltette valaki nemrég: a papok szolgálati lakást, autót kapnak, királyság lelkesnek lenni.” Nem bántam akkor, hogy papgyerekként így látja. A lelkesi pályához természetesen több kell, belső és külső elhívás. Ha ez megvan, indulni kell. A pogácsa csak ráadás.

Szabó András • Vanyarc

AHOL AZ ISTENNEK TETSZIK. . .

A lelkesi szolgálattal egyre szélesebb körben találkozhatunk, az egyházon belül és kívülről is: oktatási intézményeinkben, a szeretetszolgálatban, a társadalmi közéletben és a média különféle adásaiban. Legtermészetesebb helye mégis a gyülekezet, hiszen a gyülekezeti környezetben van igazán otthon és elemében. A közösségben, az elhívottak és meghívottak körében végzett szolgálat, az ige és a szentségek körül zajló eleven egyházi élet legtöbbször a lelkesi szolgálat megindulásának és megérkezésének is a helye, az elhívástól egészen a hivatás gyakorlásáig.

Személyesen is elmondhatom, hogy egy gyülekezet körében, az ifjúsági munka és a közösségi élet megújuló fázisában lettem szolgálatttevő, aminek kiteljesedő folytatása lett a lelkesi hivatás. A bizonyosságtevő, igei és pásztori szolgálat szépségét aligha lehet aktív bekapcsolódás nélkül megtapasztalni. Ebben a folyamatban pedig a hivatásuknak élő lelkesek pozitív hatása ugyancsak döntő jelentőségű. A Biblia szerete, az igehirdetések hallgatása, az istentiszteleteken és alkalmakon való hűséges részvétel együtt juttathat el arra az alkalmasságra, amely a teológiai tanulmányokhoz is mindvégig feltétlenül szükséges.

Ahol és amikor Istennek tetszik (ubi et quando visum est Deo), ott születik meg a hit és az elhívás – írja az Ágostai hitvallás. Az „ahol” mindenekelőtt a gyülekezet, hiszen világosan megtudjuk a Szentírásból és az egyház történetéből, hogy Isten – a család mellett – mindenekelőtt a gyülekezet közösségét rendelte az egyes ember és a kisebb-nagyobb közösségek életének a megújítására, megszentelésére. A lelkesi szolgálatot sem felbreszteni, sem megerősíteni nem tudja és nem akarja megfelelőbb és áldottabb helyen, mint az életet hordozó gyülekezetben.

Korányi András • EHE, Budapest

„. . . mindenkor és mindenhol hirdetni kell Isten igéjét és tetteit, sőt Isten bármilyen személyek közül, nemzetségekből és hivatásokból elhívhatja az igehirdetői szolgálatra azokat, akikben megvan a kegyelem és az Írás helyes értelme mások okítására.”

„Isten minden hivatásra és személyre egyformán igényt tart, és mindenkit vendégül akar látni, sőt ő maga akar asztalhoz ültetni és megtisztelni minket. . .”

Luther válogatott művei. 6. Prédikációk. Luther Kiadó, Budapest, 2015. 467. és 482. o.

AZ ISKOLALELKÉSZ HIVATÁSA

Jó elképzelni egy olyan gyülekezetet, amelynek több száz tagja folytonos aktivitást mutat. Az istentiszteleten a tagság száz százaléka jelen van. Heti legalább két alkalommal mindenki részt vesz bibliatanulmányozáson, esetleg valamilyen bibliaórán is. Minden reggel, munka előtt és délután, a munka végétével imádkoznak. Sokat énekelnek, és minden ünnepet megtartanak.

A közösség majdnem mindennap együtt van, életüket pedig a keresztyénység hangulata járja át.

A tagságról el lehet mondani, hogy alapvetően fiatalokból áll, de néhányan az aktív közép-korostályból is jelen vannak. Érthető, hogy ilyen körben sok új gondolat születik. Gyakran szólnak meg újító, olykor forradalmi ötletek. Nincs hiány a keresztyén cselekedetekben sem. Természetesek a karitatív mozgalmak, a kicsinyek, elesettek, idősek felé forduló szolgálatok. Szépek a nyári táborok, a csendesnapok, a vetélkedők is. Megható, amikor ez a – korosztályi egysége ellenére is – nagyon színes közösség együtt vesz úrvacsorát.

Ilyen gyülekezetéről áldodik minden lelkész. Az iskolalelkésznek ez az élete. Bár ritkán szoktuk az intézményeket gyülekezetnek nevezni, de tagadhatatlan, hogy az egyházi – ebben az esetben az evangélikus – iskola valódi gyülekezetként működik.

Annyiban különbözik azonban a gyülekezettől, hogy a fiatalok meghatározott időre vannak csak a körben, természetes, hogy négy, hat vagy nyolc év után más gyülekezet tagjaivá lesznek. Az együttlét alatt viszont olyan élményeket élünk át, amelyek az egyház legszebb megjelenéseire emlékeztetnek.

Mindezt személyes történetek egész sora fűszerezi. Megtiszteltetés, amikor a fiatalok vagy a tanáraik megosztják velünk életüket, ránk bízák kérdéseiket, gondjait vagy örömeiket, félelmeiket vagy bizonyosságait.

Hogy iskolalelkésznek lenni hivatás lenne? Én inkább azt hiszem, ajándék.

Koczor Tamás • Deák Téri Evangélikus Gimnázium, Budapest

„EGY KIS BÁTORSÁG, NEM KELL TÖBB!” LELKÉSZI SZOLGÁLAT GYEREKEK ÉS FIATALOK KÖZÖTT

„Giga Activity-parti lesz az ifin. OMG, YOLO! Peace!” – A Kaposvári Evangélikus Egyházközség évekként elzölt azt tűzte ki legfőbb célként, hogy a gyermekeket és családjaikat még inkább bekapcsolja a gyülekezet vérkeringésébe. Istennek hála, évről évre gyarapszik is a hittanosok száma. Ez nagy öröm, de nagy felelősség is. Hogyan hozhatjuk őket és családjaikat még közelebb a gyülekezethez? Szervezünk adventikoszorú-készítő délutánt, karácsonyi családi napot, jótékonyági bált, húsvéti tojáskereső délelőttöt a templomkertben, nyár-

kezdő családi napot a Deseda tónál, „72 óra kompromisszum nélkül” önkéntes napot, közös családi és ifjúsági hétvégéket, és még sorolhatnám tovább. De kezdjük az elején! Hogyan is történik ez nálunk?

Hívtatok

„Szeretettel hívlak és várlak a következő alkalmunkra, amelyet ... tartunk!” – látszólag minden így kezdődik. Azonban a mai világ számos lehetőséget tartogat, amely már a meghívást is különlegessé teheti. Nem elég csak hirdetni vagy szórólapot készíteni egy alkalomról, hanem meg lehet osztani Facebookon vagy Instagramon is, sőt képet is lehet posztolni róla. A lényeg, hogy tegyük minél látványosabbá a hívást: „OMG, YOLO! Peace!” – Talán tilos ez? Dehogya! Inkább nagyszerű lehetőség.

Itt vagyok

Ha a kellően figyelemfelkeltő hívás megtörtént, a következő nehézség ekkor kezdődik. Nem elég egy programot meghirdetni, meg is kell szervezni, és olyan tartalommal megtölteni, amely élményt nyújt a résztvevőknek. Az igazi élmény, hiszem, Krisztus örömhíre. És ha jó a tálalás, és van mellette elhívás, bátorság és kreativitás, a Szentlélek működni kezd!

Maradok

Ha pedig a Szentlélek működik, akkor más lehetőség nem jöhet számításba, csak egy: Maradok! Tudom, mindez leírva egyszerű, megvalósítani persze nehezebb. De ahogy a M.IS.K.A. együttes slágerében is hangzik: „Egy kis bátorság, nem kell több!” – Kaposváron nincs ebben hiány.

Pongráczné Györi Boglárka • Kaposvár

NEM LEHETETT TOVÁBB HALOGATNI A DÖNTÉST

Érettségi után a bölcsészkarra jelentkeztem angol és japán szakra.

Pályaválasztáskor a teológia, a lelkesi hivatás fel sem merült bennem. Mint Mózes, én is elmondhatom magamról, hogy nem vagyok a szavak embere. Hitoktató szak talán még nem is volt. Abban is biztos voltam, hogy soha nem leszek tanár. Annymra, hogy a bölcsészkaron nem is végeztem el a tanári szakot.

Miután végeztem, továbbra is „halasztottam” a pályaválasztást, helyette más hivatást választottam: négy gyermekem lett, 15 évig dolgoztam otthon. Emellett vállaltam otthoni nyelvtanítást is.

Amikor közeledett a főállású anyaság vége, lelkészünk, Keczkó Pál keresett meg azzal a javaslattal, hogy a gyerekbibliakörök és nyári táborok mellett jó lenne, ha az egyre növekvő számú iskolai hittanórákban is be tudnék segíteni. Ehhez azonban nélkülözhetetlen a megfelelő tanári és teológiai végzettség. Itt már nem lehetett tovább halogatni a döntést. Gyermekeimre gondoltam, akik csillogó szemmel mondták, hogy a hittan a kedvenc tantárgyuk.

Egyszerre kezdtem el az angol nyelvtanári kiegészítőt és az Evangélikus Hittudományi Egyetemen a hitoktatói szakot. Ezzel párhuzamosan már kaptam 4 iskolai hittancsoportot két budapesti XII. kerületi általános iskolában is. Az elmúlt másfél év során néha úgy éreztem, hogy túlvállaltam magam. Nehéz összeegyeztetni ezt a két egyetemet, és mellette még itthon is helytállni. Mégis, amikor bementem a kisebb-nagyobb gyerekekhez hittanórára, szeretetük, lelkesedésük erőt adott, hogy folytatni tudjam.

Továbbra sem vagyok a szavak embere, de diákjaimnak nem is arra van szükségük, hogy beszédek tartsak, hanem beszélgetésre, meghallgatásra. Ezeken az órákon végre önmagukat adhatják.

Isten jó helyre tett azzal, hogy mindig kisgyerekek közelében lehettem, lehetek, a hitről taníthatom őket és tanulhatok tőlük.

Binderné Solyom Tünde • hitoktató, Budapest, Budahegyvidék

UTAZÓ HITOKTATÓ – KÉT KERÉKEN

Kicsengtetek. Tizenöt percem van, hogy átérjek a következő hittanórámrá, egy másik iskolába. Bringára pattanok. Spéci bringás kabát, fekete gitártok a hátamon. Amikor egy-egy kirakat vagy irodaház üvege előtt suhanok el, látom, minek nézhetnek engem a gyanútlan járókelők: talán egy terrorista? Nem: utazó hitoktatónak nevezem magam.

Sietnem kell, emelkedik is a pulzusom. Mintha a véremben lüktetne a hittanítás. Pedig agoltanának készültem, és tanítottam is a szeretett nyelvet pár évig. De egyszer egy angliai keresztényen táborból úgy jöttem haza, hogy én Jézussal szeretnék élni. Bár azóta töretlenül jelen volt az életemben a hit „tanítása”, csak sok év elteltével vált teljes időmet kitöltő hivatássá. Van tehát már kilométer a lábamban. És néhány fontos tanulság az oldaltáskámban.

Tizenhárom év alatt egy vidéki kis gyülekezetben „civil lelkészként” végzett szolgálat gyönyörű, nehéz kohójában egy életre megtanultam, hogy a kicsit is meg kell becsülni, és nem a kézzelfogható eredményre, hanem a csak Isten számára látható, reményteljes jövőre kell tekinteni. Talán ezért is igyekszem az egy, két, néhány fős csoportokhoz is.

Ahogy erre gondolok, erősebben taposom a pedált. Már látom is magam előtt az arcokat, akikhez igyekszem. És akik között magam is kiteljesedhetem. Mert amikor az osztályteremben, a biológia-szertárban vagy a fejlesztő szobában nyílik a hittankönyv, szól a gitár, és a gyerekekkel egymásra hangolódva, rezdüléseinkre érzékenyen figyelve együtt tanuljuk Jézust – „ott vagyok honn, ott az én világom”. Azt hiszem, ott és akkor boldog vagyok.

S amikor autósok szorítanak le az útról, vagy az esőben bőrig ázom – amikor még méltatlankodom is sorsom miatt, végül mindig szégyenkezve elhallgatok. Mert időnkénti ágálással, olykori bizonytalanságaimmal, rockzenéből megszentelt hangszeremmel arra méltatott Isten, hogy a szolgálatába állítson és ott tartson meg. Idestova húsz éve.

Megérkeztem. Éppen időben. Mindjárt beszengetnek.

Bójtós Attila • hitoktató, Székesfehérvár

AZ ORGONA TÚLOLDALÁN – AVAGY A KÁNTORI HIVATÁS

Kiskorom óta hitem mellett a másik biztos pont a zene volt az életemben.

Amint alkalmam nyílt rá, beiratkoztam a gyülekezetünkben működő zeneiskolába, és a hét-nyolc év furulya-, majd klarinéttanulás mellett egyre inkább kezdtem a zongora, majd az orgona irányába elindulni. Kántorunk tanított, és nem titkolt célom volt, hogy egyszer majd én is követhessem a példáját. 2009 óta ötször vettem részt a főtí kántorképző júniusi tanfolyamán, ami megerősített elhatározásomban. Teológiai tanulmányaimat 2014-ben kezdtem, de akkor még csak osztatlan hittanár-nevelőtanár szakon, e mellé vettem fel 2015-ben a kántorszakot. Tanáiraik és egyetemi lelkészünk is biztatott erre, mivel már elsőéves koromtól vállaltam zenei kíséretet a reggeli és az esti áhítatokon. Nagy öröm volt számomra, hogy felvettek.

Egyáltalán nem bántam meg ezt a választást, és bár nem egyszerű összeegyeztetni a kántorszakot a hittanár szakkal, mégis úgy érzem, így vagyok a helyemen. Hétvégenként hazajárok, hogy az otthoni gyülekezetünkben kántorizáljak, ez mindig nagy lelki feltöltődés számomra. Eddigi szolgálataim során volt szerencsém az ország több pontján is megismerkedni a templomokkal, és kevés helyen találkoztam szakavatott kántorral. Főállású kántort inkább csak a nagyobb városok tudnak foglalkoztatni, de fontosnak tartom, hogy legyen, aki megszólaltatja és kíséri a gyülekezeti énekeket az istentiszteleteken. Akár csak két szólamban, akár virtuóz játéktechnikával, a lényeg: ne csökkenjen, sokkal inkább növekedjen a zenét szerető és játszó emberek száma gyülekezetéről gyülekezetre, hogy a zene nyelvén is méltón dicsőíttessék Isten.

John Lennon mondta: „Isten azért teremtette a zenét, hogy szavak nélkül tudjunk imádkozni.” Vallom, hogy vannak olyan pillanatok az életben, amikor szavakkal nem lehet elmondani érzéseinket, mégis szeretnék kifejezni azokat; ilyenkor csak a zenéhez fordulhatunk. Ez az egyetlen nyelv, amelyet mindenki megért, származásától függetlenül. Isten hatalmas ajándéka ez. „A zene ott kezdődik, ahol a szó hatalma véget ér.” (Claude Debussy)

Kutschi Renáta • EHE, Budapest

DIAKÓNIA NÉLKÜL NEM EGYHÁZ AZ EGYHÁZ

Magam sem gondoltam húsz évvel ezelőtt, amikor lelkészé szenteltek, hogy a legérdekesebb értelmiségi hivatást űzhetem. Tudatosan használok kevésbé magasztos kifejezést, mert meg vagyok győződve arról, hogy aki alapvetően humán beállítottságú, és Isten megszólította akár egyszer is, sőt kis világában, iskolájában, gyülekezetében erre biztatást is talál, bátran vállalhatja a teológiai tanulmányokat!

Ez nem túlzás. A papi-lelkézi szolgálat sokrétű, hisz a kicsiny gyermektől az idős testvérig, a munkástól a professzorig, a házasságra készülőkötől a hatvanéves házassági évfordulót ünneplőkig, örömben és bánatban szinte mindenkiel együtt imádkozunk, és értük dolgozunk. Igazi közösségformáló, egyben szent szolgálatot végzünk.

2000 óta a lelkézi munka mellett intézményvezetői feladatokat is ellátok Szombathelyen. Mindez egyházam támogatása mellett némi szociális és egyéb, a teológiát kiegészítő ismeretek megszerzésével járt. A magyar társadalomban óriási igény van az egyház szolgálatára a segítségre szorulóknak között. A diakónia nem célja az egyháznak, hanem hitünk gyümölcse, hisz a legfőbb Diakónus, Krisztus szolgálatába állunk, amikor önkéntes munkát szervezünk, intézményt alapítunk, adományokat gyűjtünk, innovatív célokat tűzünk ki magunk elé. A lelkész feladata mindenekelőtt, hogy teológiai szaktudására alapozva, de mindig a Szentlélek segítségéért esedezve szeretetszolgálatot végezzen és végeztesen, amely nem választható

el az istentiszteleti élettől és különösen az oltári, vagyis a papi szolgálattól. Az intézményes diakónia a helyi evangélikus gyülekezetet szoros kapcsolatba helyezi a társadalommal, emeli az egyház világ előtti tekintélyét, és az evangélikus közösség erősödését, vagyis missziós célokat is szolgál.

Sok fiatal mondja: szeretnék az egyházban szolgálni! Szívesen foglalkoznék drogokkal, fogyattékkal élőekkel, hajléktalanokkal, idősekkel, de mit ad nekem ehhez az egyház? Miért tanulnék az egyházban?

Az evangélikus egyház várja és hívja a fiatalokat! Naponta tapasztalom, hogy úgy szolgálhatok és dolgozhatok, hogy közben formálisan is az Isten országa építésének első vonalában állok, mégpedig az apostolok nyomában, tehát nem kétséges, hogy minden terhével együtt szent hivatásban és harmóniában élhetek.

Gregersen-Labossa György • Szombathely

Elhívtál engem, Uram, szolgálatodra, hálás vagyok, hogy megérttettem szavadat. Eléd viszem most kéréseimet, Atyám, kérek, hallgass meg engem kegyelmesen!

Adj szolgálatomhoz erőt, hogy mindig akkor és ott tudjak helyesen dönteni és cselekedni, ahol arra szükség van, és Te úgy kívánod.

Adj, Uram, **kitartást** a szolgálathoz, hiszen utunk olykor nehézségeken át vezet, és nem fordulhatunk vissza vagy menekülhetünk el. Ez azonban csak veled és általad lehetséges, ha nem vagyunk türelmetlenek, és nem próbáljuk meg egyedül megoldani a problémákat.

Atyám, adj kreativitást, hogy élő gyülekezetek legyenek Lelked munkájának gyümölcsei, ne engedd, hogy csupán módszerek bűvöletében akarjunk előre lépni.

Adj, Uram, **megértést, elfogadást** és **bölcsességet**, alázatos **szívet** és **nyitott fület**, mely képes a hallásra, hogy mind veled, mind egymással akaratom szerint viselkedjünk, tanuljunk és épüljünk lélekben és szeretetben.

Adj, Atyám, élő és gyümölcsöző hitet, hogy bátran tegyünk vallást Krisztusról és a te üdvözítő munkádról, nemcsak a magunk, hanem mások szívét is megnyitva ezzel, és vendégek lehessünk majd eljövendő országod asztalánál! Ámen.

Németh Kitti • EHE, Budapest

ISTEN BOLONDJAI

„Aki a huszonegyedik században teológiára készül, az bolond!” – gondoltam tizenhét évesen, és gondolhatod Te is, kedves olvasó. Az, hogy ma az EHE hallgatója vagyok, nagy és hosszú vívódások gyümölcse: a lelkészek társadalmi megbecsültsége nem verdesi az égboltot, ahogy összességében kereszténynek lenni sem egy „menő” dolog. Amikor meghallják az emberek, hogy hívő vagyok (meg most már, hogy teológus), a népszerűségi statisztikám, mint ahogy az „iksznégyzet” függvényen, szigorúan monoton csökken. De nemcsak a társadalom, a bennünk lévő gát is azt súgja: „Nem vagyok én erre méltó, alkalmatlan vagyok, meg amúgy is: ki képes megtanulni a héber ábécét?”

Nem mi vagyunk az első ezekkel a gondolatokkal.

Amikor Mózeset elhívta az Úr, kifogásokat keresett: „Hátha nem hallgatnak rám”, „Nem vagyok ékesen szóló”. Vagy Jeremiás hasonló helyzetben: „Hiszen nem értek én a beszédhez, túl fiatal vagyok!” Tele vagyunk kétségekkel, érzünk valamit: engem érdekel a teológia, én szívesen beszélnék róla, valahogy megszólít az Isten, de mégis erősebb bennünk a kifogás. . .

Kedves olvasó, van egy jó hírem: Isten elhívása erősebb lesz a kételyünkénél! Válhatunk Jónássá, akit elhív Isten Ninivébe, hogy ott prédikáljon, de ő pont a másik irányba indul el, mert a kifogásai, az ellenkezése őbenne erősebb volt. De nem juthatott messzire: az elhívás Ninivébe szólította Jónást! Isten rendelkezett: Jónásnak feladata van, Ninivébe kell mennie! Ahogy Mózesnek ki kellett vezetnie a népet Egyiptomból, és Jeremiásnak hirdetni kellett

az Isten szavát, úgy van nekünk is feladatunk. És hirtelen megsemmisül minden kifogás, hirtelen menni kell. Ahogyan én is mondogattam a kifogásaimat, másik irányba akartam elindulni, tagadni akartam, hogy én a lelkesítő pályára érzek elhivatottságot, de idővel ledől a fal, nem volt több ellenkezés: Isten rendelkezett!

Kedves olvasó! Én úgy éreztem és érzem, hogy beszélnem kell róla. Hogy hirdetnem kell Isten igéjét. Már nem érdekel, hogy milyen ezért a népszerűségi statisztikám, hogy kereszténynek lenni nem „menő”! Isten rendelkezett: Már nem tudok nem beszélni a hitemről. Isten megbolondított. Ahogy Mózeset, Jeremiást vagy Jónást. Azt hiszem, ez az elhívás! Te is így érzed, kedves olvasó? Nem baj, tudd meg: jó dolog Isten (jó értelemben vett) bolondjainak lenni.

Tiborcz Dániel • EHE, Budapest

TÉBLÁBOLVA A HÍVÁS KÖRÜL

Gyerekkoromban volt egy baglyunk. Tacitus volt a neve, Tacinak becéztük. Édesanyám és az unokanővérem találták fióka-ként az udvaron. Valószínűleg kiesett a fészekből, így hát gondját viseltük, amíg lehetett. Nagyon kicsi voltam még, talán óvodás, de nagyon különlegesnek éreztem, hogy a mi udvarunkban baglyok élnek. Emlékszem, arra gondoltam, milyen jó lenne, ha egész életemben olyan helyen élhetnék, ahol baglyok kandikálnak ki a templomtoronyból.

Lelkészgyerek vagyok, így hát belenőttem a vallásgyakorló életbe, készen kaptam az evangélikus hagyományokat. Azonban egészen sokáig küzdöttem azokkal a nekem szegezett kérdésekkel, hogy „Te is lelkész leszel, mint anya?” Idegesített, hogy míg másokhoz már reggel, hozzánk csak a szentesti istentisztelet után érkeztek az angyalok, és két istentisztelet között hozta a nyúl a tojásokat. Idővel aztán elképzelhetetlen lett volna másként. Így volt, és a mai napig így tökéletes.

Számomra sosem volt egyszerű az elhívásomról beszélni. Nem azért, mert nem akartam, vagy annyira titkoltam volna, hanem mert olyan nehéz az Úrsten hívását, életemben való jelenlétét szavakba önteni! Nem tudom konkrét időponthoz kötni, persze vannak olyan pillanatok és mozzanatok, amelyek meghatározóak voltak az életemben, de mióta teológushallgató vagyok, azóta úgy érzem, hogy ez a hívás nem egyszeri, hanem állandó és folytonos.

Ilyen meghatározó élményekben gazdag év volt a 2008-as. Azon a nyáron voltam először Szélerőrsán és mozgásszerűlt táborban is. Akkor láttam először magam előtt, hogyan tombolnak, énekelnek és nevetnek együtt a teológushallgatók az évfolyamtársaik, barátaik koncertjén, és irigykedtem. Ugyanezen a nyáron láttam először magam előtt azt, hogyan lehet viszonyulni egy másfajta életkörülményhez, és belesimulni egy olyan helyzetbe, ahol nem az én komfortzónám és kényelmem van a középpontban, hanem másoké, akiket magam

előtt tolok egy kerekesszékekben. Ezen a nyáron éltem meg először azt, hogy a fáradtság is tud jólesni. Ekkor kezdett el érlelődni bennem, hogy vajon van-e Istennek bármiféle köze ehhez az egészhez. . .

Nyolc év elteltével, már teológushallgatóként egy kicsit mókás visszagondolnom ezekre az eseményekre, mert rájöttem, hogy mégiscsak volt köze hozzám az Úrstennek. Azóta már én is megéltem hasonló pillanatokot, mint azok a teológusok a 2008-as Szélerőrsán. Azóta már úgy gondolom, hogy nem lennék teljes a kerekesszékes barátaim nélkül, és azt is, hogy nem lenne teljes a karácsony vagy a húsvét a megszokott menetrend nélkül. . .

. . . és bár már nem feltétlenül vágyom arra, hogy baglyok éljenek körülöttem, de nem tudom elképzelni az életemet máshogy. Nem tudom elképzelni az életemet az Úrstenrel való viták és megbékélések nélkül. A kibillentő, megbolygató istenkereső lármák nélkül, amelyek, ha tetszik, ha nem: az életem részei lettek. Mindezt pedig hálaival és köszönettel tartozom.

Rosta Izabella • EHE, Budapest

AZ EVANGÉLIKUS HITTUDOMÁNYI EGYETEM A KÖVETKEZŐ KÉPZÉSI LEHETŐSÉGEKET KÍNÁLJA:

1. **Teológus-lelkész szak:** egységes, **osztatlan** mesterképzés
2. **Katekéta-lelkipásztori munkatárs alapszak (BA)**
3. **Kántor alapszak (BA)**
4. **Hittanár-nevelő tanári mesterszak (MA)**
5. **Teológus mesterszak (MA)**
4. **Pedagógus-továbbképzés egyházi iskolában**
5. **Doktori képzés**

Bővebb információ az Evangélikus Hittudományi Egyetem honlapján: <http://teol.lutheran.hu>

EGY LEVÉL, KÉT EGYETEM

„Hova jársz egyetemre?” – ehhez hasonló kérdésekkel gyakran találkozok az ember, ha új társaságba kerül, ha régi ismerőssel fut össze, vagy csak egy űrlapot kell kitöltenie. Esetemben ez nem is olyan egyszerű kérdés, de minden egyes alkalommal boldogan adok rá választ, hiszen osztatlan tanár szakosként nem csak az Evangélikus Hittudományi Egyetem, hanem az Eötvös Loránd Tudományegyetem hallgatója is vagyok.

Am az ide vezető út már csak most, visszatekintve tűnik kézenfekvőnek. Végzős gimnazistaként társaimhoz hasonlóan én is nagy döntés előtt álltam: hova tovább? Mi szeretnék lenni? Ilyen és ehhez hasonló kérdések kavargtak bennem, amikor egy sűrű januári napon hittan fakultációra igyekeztem, ahol egy levelet tett elém a lelkészem, Csorbáné Farkas Zsófia. A levélben az EHE rektorának tájékoztatója állt a két egyetem közös képzéseiről. Mivel tudtam, hogy történelemből emelt szintű érettségire készülök, kézenfekvőnek tűnt

hiszen egyre közeledett a felvételi határideje, nekem pedig szöveget ütött a fejembe a gondolat: mi lenne, ha...? Persze kikapukat keresve más helyre jelentkeztem elsőként, de a levél nem hagyott nyugodni, számtalanszor végigolvastam. Folyamatosan kerestem a kifogásokat, miszerint: nekem úgysem menne, hogy tudnék egyszerre két egyetemet összeegyeztetni? Én kevés lennék ehhez! Ekkor érkezett egy tájékoztató az egyetemről, amely tudatta a felvételi időpontját és néhány információt. Most már mosolyogva gondolok vissza, hogy még ekkor is kerestem a kibúvót, mondván, nem jó az időpont, nem érek rá. Mégis azt éreztem, hogy nekem el kell mennem, meg kell hallanom Isten hívó szavait. Ez az érzés csak fokozódott bennem, és amikor beléptem az egyetemre, rögtön éreztem: nekem itt a helyem! Egy csapásra világossá vált, hogy ezt kell csinálnom, félre kell dobnom a korábbi kétségeimet, hiszen ez az az út, amelyet Istentől kaptam.

A mögöttem álló időszak rengeteg mindenre megtanított: milyen kettős közösségben élni, megtapasztaltam a kis és nagy létszámú egyetemek előnyeit, hátrányait. De ami a legfontosabb: tudom, hogy a lehető legjobb helyeken készülhetek fel az Istentől kapott szolgálatomra. A hivatásra, amely véleményem szerint nem egyszerű, de az egyik legcsodálatosabb dolog a világon: Isten ígéjét, az ő szeretetét tanítani a gyermekeknek.

Varga Nárcisz • EHE-ELTE, Budapest

a történelem–hittan párosítás, amire a lelkészem rögtön fel is hívta a figyelmemet. Csakhogy a levelet félretettem, nem foglalkoztam vele. Sokáig azonban nem halogathattam a döntést,

EVANGÉLIKUS HITTUDOMÁNYI EGYETEM

MEGSZÓLÍTOTT, HOGY LEGYEK TANÍTVÁNYA...

„Olld le sarudat a lábadról,
mert szent föld az a hely, ahol állsz.”
(2Móz 3,5b)

Mózeshez hasonlóan időnként mi is rácsodálkozhatunk Isten bennünket megszólító szavára. Arra pedig különösen is, ha olyan gondolatunk támad ezzel kapcsolatban, hogy talán Isten mond nekünk valamit, mintha hívna bennünket valamire. A Biblia és az egyháztörténet sok ilyen különleges találkozásról számol be. Legteljesebben ezek közül az evangéliumi történetek mutatják, hogy ez a hívás vagy ez a megszólítás mit is jelent. Halászkok, vámszedők állnak fel hálójuk vagy éppen adószedő asztaluk mellől, és követni kezdik Jézust, elhívást kapnak Isten jó hírének

hirdetésére és az emberek között végzett szolgálatra.

Ha ismered közelebbről gyülekezetet és az ott szolgáló lelkész életét, bizonyára tudod, mi mindennel foglalkozik. Először is vasárnaponként megtartja az istentiszteleteket, prédikál, úrvacsorát oszt. Lehet, hogy az istentiszteleten van keresztlés, vagy a hirdetésben hallod, hogy esketett vagy temetési szolgálatot is végzett. De hét közben milyen feladatai vannak? Hittanórák, családlátogatások, beteglátogatások, confirmációs órák, bibliaórák, ifiórák, közösségszervezés, a gyülekezet hivatali ügyeinek intézése... Talán nem is látható mindez így egyszerre, mégis valamennyi szolgálat, illetve feladat mögött meghúzódik az, hogy a lelkész elhívást kapott arra, hogy Jézus Krisztus örömhíret hirdesse, ezt tanítsa, és minden szolgálatát ezzel a lelkiüettel végezze.

Elhívás – bizonyára mindenkinek a hivatás szó jut erről eszébe. A hivatás az a munka, amit az ember a legszívesebben végez az életében, amire egész életét fel tudja tenni, amiben öröme van, amiért még nehézségeket, fáradságot is szívesen vállal. Amellett, hogy Isten az embernek hivatást ad az életében (orvosi, tanári, ápolói, tanítói stb. hivatást), az elhívás még ezen is túl

különleges ajándéka Istennek. A lelkészi, a hittanári, a lelkigondozói hivatásra speciális elhívást kap az ember, és az sem számít, hány éves, mert akár fiatalon, akár később érkezik ez az elhívás, azt jelzi, hogy Istennek terve van velünk.

Mégis milyen kérdések fogalmazódhatnak meg bennünk, ha érezzük az elhívást? Ha megszólítottnak érzem magam, vagy egyszerűen csak mélyen megérintenek az Istennel kapcsolatos kérdések, akkor elhívott vagyok? Honnan tudhatja egy fiatal ember, hogy Isten szólítja? Hogyan érkezik meg az elhívás? Elég, ha az ember önmagában hallja a hívást, vagy pedig társul ehhez gyülekezeti bátorítás, lelkészek biztató szava is? És ha hallom is a hívást, honnan tudhatom, hogy ez tényleg Istentől jön? Ha igent mondok rá, mit fog ez jelenteni az életemben? Mit jelent teológiára menni és lelkésznek, hittanárnak tanulni? Furcsán fognak rám nézni majd az emberek? És ha már végeztünk valamilyen szolgálatot a gyülekezetben, vajon szívesen végeznék később is az életünkben?

Ha szívesen elgondolkodsz azon, hogy lehetséges, Isten pont téged szólít meg, és neked is szól az elhívás, bátran gondold végig válaszaidat ezekre a kérdésekre. Nem lehet persze mindenre örökérvényű válaszokat adni, de lehet bízni Isten és a bennünket körülvevő keresztény közösség biztatásában, hogy aki szent helyen állónak érzi magát, aki érzi a megszólítás erejét, aki érez magában hitet, és akit feltölt a közösség ereje, az bátran mondjon igent erre a hívó szóra, az Istentől jövő elhívásra.

Pángyánszky Ágnes • EHE, Budapest

„Mert a nekünk adott kegyelem szerint különböző ajándékaink vannak, eszerint szolgálunk is: aki a prófétálás ajándékát kapta, az a hit szabálya szerint prófétáljon; aki a szolgálat ajándékát kapta, az végezze szolgálatát; a tanító a tanítást, a vigasztaló a vigasztalást, az adakozó szerénységgel, az előljáró igyekezettel, a könyörülő pedig jókedvvel.” (Róm 12,6–8)

„Ezért aztán mindenkor imádkozunk értetek, hogy a mi Istenünk tegyen titeket méltóvá az elhívásra, és töltsön meg titeket teljesen a jóban való gyönyörködéssel és a hit cselekedeteivel hatalmasan.” (2Thessz 1,11)

